

तस्मादहंतुअस्मिन्विश्वस्मिन्परमुत्तमम् अपरमधमम् सममध्यमंचतत्रापिनाममनुष्यादिरूपं द्विपदत्वादि गुणःशुक्लत्वादि तैर्भाव्यंसाध्यम् तत्रापिसदसत्स्थूलं सूक्ष्मंच किंचिदप्यन्यतो न वेद किंतु त्वत्तएव सर्वं भवतीति मन्ये ॥ ६ ॥ स तथा विधोपि भगवान्तपोऽचरदितियत् तेन नोऽस्मान्स्वेदयसे मोहयसि यतः पराशंकां ईश्वरांतराशंकां प्रयच्छसि ॥ ७ ॥ यथैवाहं त्वयाऽनुशासितः शिक्षितः सन् बुद्ध्ये बुद्ध्येयं तथा विजानीहि विशेषेण ज्ञापय ॥ ८ ॥ प्रश्नमभिनंदति वत्सहे पुत्र तवेदं विचिकित्सितं संदेहः तत्पूर्वकः प्रश्नोऽयं सम्यगित्यर्थः यतः कारुणिकस्य तवायं प्रश्नः अत्र हेतुः यत् यतः परधर्मे भगवद्दीर्यप्रकाशने प्रवर्तितोऽस्मि अतस्त्वं जिज्ञासुरपि मयि कृपामेव कृतवानित्यर्थः ॥ ९ ॥ ननु त्वमेव भगवानित्युक्तं मया एकः सृजसि भूतानीत्यादिना सत्यम् यथामामीश्वरत्वेन प्रभाषसे तदपि तव भाषणं नात्यंतमनृतम् यतः कारणात् एतावत्प्रभावस्य भावः एतावत्त्वं मे अस्ति किंतु मत्तः पर

नाहं वेद परं त्वस्मिन्नापरं न समं विभो ॥ नामरूपगुणैर्भाव्यं सदसत्किंचिदन्यतः ॥ ६ ॥ स भवानचरद्द्वोरयत्तपः सुसमाहितः ॥ तेन खेदयसे नस्त्वं पराशंकां प्रयच्छसि ॥ ७ ॥ एतन्मे पृच्छतः सर्वं सर्वज्ञ सकलेश्वर ॥ विजानीहितं यैवेदमहं बुद्ध्येऽनुशासितः ॥ ८ ॥ ब्रह्मोवाच सम्यक्कारुणिकस्येदं वत्स ते विचिकित्सितम् ॥ यदहंचोदितः सौम्य भगवद्दीर्यदर्शने ॥ ९ ॥ नानृतं तव तच्चापि यथामां प्रब्रवीषि भो ॥ अविज्ञाय परं मत्तएतावत्त्वं यतो हि मे ॥ १० ॥ येन स्वरोचिषा विश्वं रोचितं रोचयाम्यहम् ॥ यथाऽर्कोऽग्निर्यथा सोमो यथर्क्षग्रहतारकाः ॥ ११ ॥ तस्मै नमो भगवते वासुदेवाय धीमहि ॥ यन्मायया दुर्जययामां ब्रुवंति जगद्गुरुम् ॥ १२ ॥ विलज्जमानया यस्य स्थातुमीक्ष्य पथेऽमुया ॥ विमोहिता विकथ्यंते ममाहमिति दुर्द्धियः ॥ १३ ॥

मीश्वरमविज्ञाय ब्रूषे अतः सादृश्यात्तवेयं भ्रांतिः न तु बुद्धिपूर्वमनृतमित्यर्थः यत ईश्वरान्मम एतावत्त्वं तमविज्ञायेति वाऽन्वयः ॥ १० ॥ तर्हि कोऽसावीश्वर इत्यपेक्षायां भक्त्या नमस्कुर्वन्नेव तं कथयति त्रिभिः येन स्वप्रकाशेन रोचितं प्रकाशितमेव प्रकाशयामि सृष्ट्या भिव्यक्तं करोमि यथाऽर्कादयश्चैतन्यप्रकाशमेव प्रकाशयन्ति यथा च श्रुतिः न तत्र सूर्यो भाति न चंद्रतारकं नेमा विद्युतो भांति कुतोऽयमग्निः तमेव भांतमनुभाति सर्वं तस्य भासा सर्वमिदं विभातीति ॥ ११ ॥ तस्मै नमो धीमहि यस्य मायया विमोहिताः संतो युष्मदादयो मां जगद्गुरुं जगत्कारणं वदन्ति तस्मै ॥ १२ ॥ यन्माययेति माया संबंधोक्तेस्तस्या दुर्जयत्वोक्तेः तस्यापि किमस्ति संसारः नैवेत्याह मत्कपटमसौ जानातीति यस्य दृष्टिपथे स्थातुं विलज्जमानयेव तस्मिन् स्वकार्यमकुर्वत्या अमुयामायया विमोहिता अस्मदादयो दुर्द्धियः अविद्यावृत्तज्ञाना एव केवलं विकथ्यंते श्लाघ्यंते अनेन यद्रूपमित्यस्य प्रश्नस्योत्तरमुक्तं भवति ॥ १३ ॥